

[Anne Grete Holmsgård]

synes mildest talt, der mangler nogle argumenter for, hvorfor denne strategi skulle føre til yderligere beskæftigelse, når lignende og mere hårdhændede metoder ikke har ført til det i England.

Det er vel kun rimeligt, at finansministeren eller økonomiministeren kommer med en vurdering af, hvor langt man egentlig tænker sig at lønnen skal ned, inden den forventede konkurrenceforbedring vil sætte sig igennem i form af øget beskæftigelse. Er det, man venter på, en lønreduktion på 10 pct., er det en lønreduktion på 20 pct., er det 30 pct., eller hvad er det egentlig, man går og regner med, inden man håber på, at der kommer et resultat af konkurrenceforbedringen og lønpolitikken?

En del af regeringens drøm er øjensynlig også, at det højt besungne private initiativ fremover skal demonstrere, hvorledes dele af den offentlige uddannelses-, social- og sundhedssektor kunne blive effektiviseret og blomstrende. Hvad er det egentlig, regeringen mener? Regeringen har nævnt rengøringen som et eksempel, men regeringens ambitioner er vel ikke så beskedne, at der kun er tale om, at en del af den rengøring, der nu foretages i offentlig regie inden for de offentlige institutioner, skal privatiseres. Der må vel ligge noget mere i bemærkningerne om, at man ønsker at privatisere dele af den offentlige sektor inden for social, sundhed og uddannelse med henblik på systemeksport.

Regeringens iver efter at fjerne regler, den betragter som restriktive over for arbejdsgiverne, er stor. Arbejdsmiljøregler, hviletidsbestemmelser, sikkerhedskurser, grænseværdier for støj osv. skal lempes, alt sammen regler, der handler om arbejderbeskyttelse. Det minder i foruroligende grad om de eksperimenter, den engelske regering søger at gennemføre med de såkaldte enterprise zones, zoner, der ligger i en række af de største engelske byer, og hvor langt de fleste regler for arbejderbeskyttelse nu er ophævet eller lempet i håb om, at det så vil fremme investeringslysten hos de private arbejdsgivere, hvis blot man giver dem fuldstændig frie hænder, altså den ultraliberalistiske drøm. Det er et fænomen, der er kendt om end i en grovere variant fra den tredje verden, fra de fri investeringszoner i bl.a. Hongkong, Ægypten og en lang række andre lande, og jeg tør nok sige, at erfaringerne fra de områ-

der ikke ligefrem er perspektivrige, hvis man ønsker arbejderbeskyttelse.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi har en stor og stigende arbejdsløshed. Det må vi erkende. Vi har underskud på betalingsbalancen. Vi har et stort statsfinansielt underskud. De fleste lande i den industrialiserede verden har omtrent de samme problemer, og i alt fald har alle lande i i-landene et fælles problem, nemlig en stigende arbejdsløshed.

Fælles for hele den industrialiserede verden er også, at vi har en mere og mere udtalt depression, der let fører til en defaitistisk holdning, som i sit kølvand let kan få en deflation, og selv om vi ved, at en inflation kan være slem nok for den økonomiske stabilitet, vil en deflation være betydeligt værre.

Den økonomiske udvikling i verden, som jo er bestemmende for beskæftigelsen, tegner et mørkt billede, og heraf følger måske naturligt en forstærket national beskyttelsestendens, en protektionisme, en subsidiepolitik, en politik, hvor man nationalt efterhånden vil være sig selv nok, som også i visse kredse kommer til udtryk herhjemme og bemærkelsesværdigt især hos dem, der synger Internationale eller snakker om internationalt fællesskab og fælles forpligtelse.

De vesterlandske nationer står over for en udfordring af samme størrelse som i 1930. Man kan begrundet frygte, at landene ikke formår at tackle problemerne bedre end dengang, hvilket igen ud fra en historisk betragtning let resulterer i, at vi får svært ved at fastholde, endside udvikle det demokratiske samfundssystem.

Dette siger jeg for at gøre det helt klart, at kristeligt folkeparti ikke vil påstå, at vi isoleret kan løse vore problemer og eventuelt isoleret om føje år stå som et idealland med høj levestandard, fuld beskæftigelse, handelsoverskud osv., mens den øvrige verden har det stik modsatte. Det lader sig ikke gøre. Det er utopisk, og det er at stikke folk blå i øjnene at ville påstå dette som muligt.

Beklageligt er det selvfølgelig, at vi i en verden med så højt udviklet teknik, også med den avancerede kommunikation, vi har, ryger ind i alvorlige kriser, blot fordi visse olie-lande – og det er jo problemet – lader deres provener af olieprisforhøjelser udgå af det